

Όταν ασχολούμαστε με πνευματικές εργασίες, οφείλουμε να γνωρίζουμε ότι υπάρχει μια συσσώρευση πλεονάζουσας ενέργειας και έτσι γεννιούνται διάφορες επικίνδυνες καταστάσεις. Ο πνευματικός άνθρωπος γίνεται τόσο πολύ ευαίσθητος, ώστε τα πάντα τον αγγίζουν. Το διπλό αιθερικό του εκτείνεται περισσότερο προς τα έξω, το αστρικό του σώμα διευρύνεται κι αρχίζει να δυσανασχετεί πως δεν μπορεί να αντέξει την επιρροή των ανθρώπων.

Εκεί που οι επιρροές είναι αρμονικές, θα πρέπει να διευρυνόμαστε όσο θέλουμε. Όμως, θα πρέπει να είμαστε πάντοτε σε εγρήγορση, πάντα συνειδητοί, ώστε να "μπαίνουμε" μέσα στον εαυτό μας, όταν φθάνουμε σε δυσμενείς συνθήκες ζωής. Η ορθή και ουσιαστική συνειδητοποίηση (στην περίπτωση μη αρμονικών επιρροών) είναι αναγκαία, μιας και πρέπει να είμαστε ολοένα και περισσότερο ικανοί να διακρίνουμε το αίτιο της δυσαρμονίας.

Αυτό δε το οποίο θεωρούμε πως δεν μας προσιδιάζει, αυτό το οποίο αντιλαμβανόμαστε ως μη θετικό για εμάς, κάθε φορά που το συνειδητοποιούμε, οφείλουμε να "μην το αποδεχόμαστε" ως κάτι... "δικό μας". Η επιλογή αυτή έχει μεγάλη σημασία, μιας και κατ' αυτό τον τρόπο, αποκλείουμε ολοένα και πιο συνειδητά την εδραίωση αρνητικών στοιχείων μέσα μας. Δεν πρέπει, συνεπώς, να "αφηνόμαστε" στις περιστάσεις, ούτε και να αντιμετωπίζουμε τις "αρνητικές επιρροές" μ' έναν σαφώς παθητικό τρόπο, οδηγούμενοι προς τον φόβο, την νευρικότητα, το στρες, τον θυμό, κλπ...

Ημερομηνία καταχώρησης: 1.3.2007